

og han faldt i Tanker. Ak, hvor havde han dog den Gang slet forstaaet, hvad der tjente til Menneskenes Bedste!

Da Konen omsider fik Øje paa ham, nærmede han sig og bød Guds Fred.

Men istedetfor at svare mumlede Konen en Ed og gav tydelig tilkende, at hun ikke ønskede at indlade sig med ham.

„Hvorfor bander du min Hilsen?“ spurgte Emanuel sagtmødig. „Jeg kommer ikke med noget ondt, og jeg vil ikke gaa med noget ondt — som Ordet lyder. Jeg er din Ven. Og jeg byder dig derfor igen: Guds Fred!“

Konen saae endelig op — men med et Blik, der næsten gjorde ham bange, saa ondt og hadefuldt var det. I det hele fik han først nu rigtig set paa hende. Hun saae uhyggelig ud i sine snavsede Pjalter, mandshøj og førladen som hun var, oppustet af Usundhed og Drik.

Inde fra Huset lød der slæbende Trin. En gammel, aldeles sammenbøjet Kone med et uformeligt stort Hoved krøb frem i Døren, hvor hun blev staaende med den ene, runkne Haand støttet paa en Stav, den anden paa Dørkarmen, mens hun med hungrig Mine bevægede Munden, som om hun gumlede paa sin egen Tunge.

For Emanuel gik der pludselig et Lys op. Han huskede, at han i sin Tid paa Sandinge Højskole havde hørt Tale om en Kone, „sorte Trine“ kaldet, der var Egnens Rædsel, og hvis hadske og trodsige Sind hverken venlige Tilnærmelser eller gode Gaver formaaede at formilde. Han vidste ogsaa, at det var denne Kones Mand, der engang var bleven slaaet til Krøbling ved et Jordskred under Arbejdet paa den nye Jærnbane, og han tvivlede derfor ikke om, hvem det var, han her havde for sig.

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed sagde han stadig mildt og fredeligt:

„Hvorfor ser du ikke glad ud? ... Jeg stod just og tænkte paa, hvor lykkelig og taknemmelig du dog maatte være ... du, som jo hører til de udvalgte Flok, hvem Gud har benaadet med Daabstegnet paa sin Kærlighed. For — jeg ser det — du er fattig, ikke sandt? Du har vel akkurat det Straa, hvortil du kan